

www.jollibread.com

Títol original: *The Magic Finger*

© Del text: 1966, Roald Dahl Nominee Ltd

© De la traducció: 2010, Núria Pujol Valls

© De les il·lustracions: 1995, Quentin Blake

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-24-4

Dipòsit legal: M-39.205-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Tercera edició: maig de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El Dit Màgic

Roald Dahl

Il·lustracions de Quentin Blake

jollibre

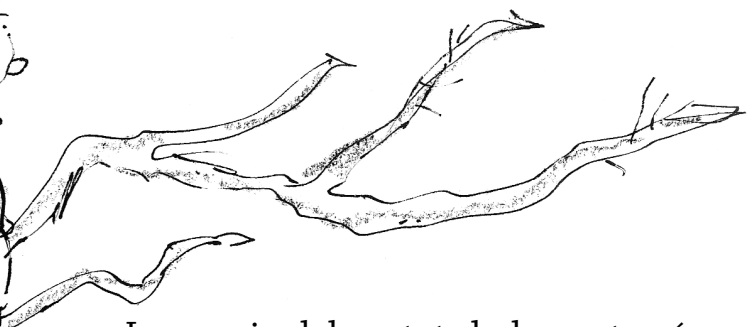
Per a Ofèlia i Lucy.

Sr. i Sra. Gregg

La granja del costat de la nostra és propietat del senyor i de la senyora Gregg. Els Gregg tenen dos fills, tots dos nois. Es diuen Philip i William. De vegades vaig a la seva granja a jugar amb ells.

11

Sóc una nena i tinc vuit anys.

En Philip també té vuit anys.

En William és tres anys més gran. Ell en té deu.

Què?

Ah, d'acord, entesos.

En té onze.

La setmana passada, a la família Gregg li va passar una cosa molt curiosa. Miraré d'explicar-vos-ho tan bé com pugui.

Resulta que el que més els agradava del món al senyor Gregg i als seus dos nois era anar a caçar. Cada dissabte al matí agafaven les escopetes i se n'anaven al bosc a buscar bestioles i ocells per disparar-los. Fins i tot en Philip, que només té vuit anys, tenia una escopeta per a ell sol.

- 12 No suporto la cacera. És que no la *suporto*. No em sembla bé que homes i nois matin animals per divertir-se. Així que normalment intentava d'evitar que en Philip i en William cacesin. Cada vegada que anava a la seva granja, m'esforçava per treure'ls-ho del cap, però se me'n reien.

Una vegada fins i tot en vaig parlar amb el senyor Gregg, però em va passar pel costat sense mirar-me, com si no hi fos.

Aleshores, un dissabte al matí, vaig veure en Philip i en William que tornaven del bosc amb el seu pare, i portaven un cabirol preciós.

14 Em vaig indignar tant que els vaig esbrincar de valent.

Els nois van riure i em van fer ganyotes, i el senyor Gregg em va dir que me n'anés a casa i que no fiqués el nas on no em demanaven.

Allò em va fer sortir de polleguera.

Em vaig empipar com una mona.

I sense pensar-m'hi ni un moment, vaig fer una cosa que se suposava que no havia de fer.

ELS VAIG ASSENYALAR TOTS AMB EL DIT MÀGIC!

Ai, mare de Déu! Fins i tot vaig assenyalar la senyora Gregg, que no hi era. Vaig assenyalar tota la família Gregg.

Feia mesos que em repetia que no havia d'assenyalar mai més ningú amb el Dit Màgic, després del que havia passat amb la meva mestra, la velleta senyora Winter.

Pobra senyora Winter.

Un dia érem a classe, i ens estava ensenyant ortografia.

–Posa't dreta –em va dir–, i lletreja *gat*.

–Aquesta és fàcil –vaig dir–. G-a-d.

–Ets una nena estúpida –va dir la senyora Winter.

15

–No sóc cap nena estúpida –vaig cridar–.
Sóc una nena molt simpàtica!

–Castigada al racó –va dir la senyora Winter.

Em vaig enfurismar moltíssim, em vaig em-
pipar com una mona, vaig assenyalar la senyora
Winter amb fermesa i determinació i, quasi al
moment...

16 Sabeu què?

Li van començar a sortir *bigotis* a la cara! Uns
bigotis llargs i negres, com els dels gats, però
molt més grans. I de pressa, que creixien! En un
tres i no res, li arribaven a les orelles!

Naturalment, tota la classe va esclafir en una riallada, i aleshores la senyora Winter va dir:

–Tindríeu l'amabilitat de dir-me què és el que trobeu tan i tan divertit, tots vosaltres?

I quan es va girar a escriure alguna cosa a la pissarra, vam veure que també li havia sortit una *cua*! Una cua enorme i peluda!

Ara no em puc posar a explicar-vos el que va passar després, però si us pregunteu si la senyora Winter s'ha recuperat, la resposta és no. Ni es recuperarà mai.

El Dit Màgic és una cosa que he pogut fer tota la vida.

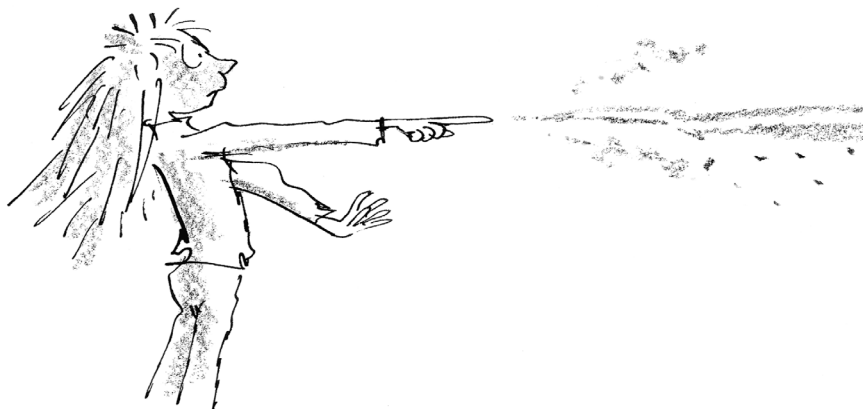
17

No sé dir-vos com ho faig, perquè ni jo mateixa no ho sé.

Però em passa sempre que em fan sortir de polleguera, i m'empipo com una mona...

Em ve com una calor pertot arreu...

I començo a sentir unes pessigolles terribles a la punta del dit índex de la mà dreta, un formigueig...

I de cop em surt una mena de raig del dit, una fogonada ràpida, com elèctrica.

Surt disparada i toca la persona que m'ha fet empipar...

19

I quan el Dit Màgic l'assenyala a ell, o a ella, comencen a passar coses...

Bé, doncs el Dit Màgic havia apuntat tota la família Gregg, i no hi havia manera d'esmenar-ho.

Vaig córrer cap a casa i em vaig disposar a esperar que passessin coses.

I van passar tot seguit.

Ara us haig de dir quines coses. La història me la van explicar en Philip i en William l'endemà al matí, quan ja havia passat tot.

La tarda del mateix dia que vaig apuntar la família Gregg amb el Dit Màgic, el senyor Gregg, en Philip i en William van tornar a sortir a caçar. Cercaven ànecs salvatges, de manera que es van dirigir cap al llac.

La primera hora van agafar deu aus.

La segona hora, sis més.

–Quina diada! –cridava el senyor Gregg–. El millor dia de cacera que haguem tingut mai! –Estava tan content que no se'n sabia avenir de la sort que havien tingut.

Just en aquell moment, van passar quatre ànecs salvatges volant sobre els seus caps. Volaven molt baixa. Era senzill d'abatre'ls.

BANG! BANG! BANG! BANG!, van fer les escopetes.

Els ànecs van seguir volant.

–Hem errat el tret! –va dir el senyor Gregg–. Quina cosa més estranya.

I aleshores, per a sorpresa de tots, els quatre ànecs van girar cua i van volar cap a les escopetes.

–Eh! –va dir el senyor Gregg–. Però què dimoni fan? Aquesta vegada s’ho estan ben buscant!

Els va tornar a disparar. I els nois també. Però van errar-la novament!

El senyor Gregg estava tot enrojolat.